

КЛЮЧ ДО СЛУЖБИ

ЧАСТИНА 3

ВСТУП

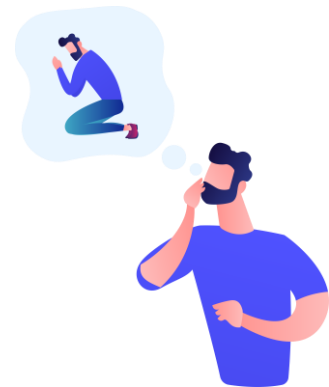
Чи слуга ви? Сподіваюсь, що ви кажете «Так». Ісус був слугою, а ми повинні йти за Його прикладом та уподібнюватися до Нього. Щоб у цій царині свого життя стати такими, як Христос, ми повинні зрозуміти, що правдива служба — це не лише служіння. Служба — це настрій серця, це позиція слуги. Виробити в собі таке ставлення дуже важко, навіть неможливо! Насправді без упокорення правдивої служби не може бути! Упокорення є ключем до правдивої служби.

I. УПОКОРЕННЯ Є КЛЮЧЕМ

Упокорення є ключем до правдивої служби. Тобто смирення є найважливішою рисою характеру з усіх тих, які необхідні для правдивої служби. Ви запитаєте: «Якщо слуги так важливо мати впокорення, то де мені його взяти?»

A. Упокорення неможливо набути через прагнення до нього

Смирення неможливо знайти. Воно є настільки важковловимим, настільки захищеним, що набути його можна лише тоді, коли ви прагнутимете до христоподібності в інших сферах. Неможливо просто сказати: «Завтра я докладу всіх зусиль, щоб бути дуже смиренным» — а потім почати служити своїй дружині чи своєму чоловікові, щоб увечері спитати: «А скажи-но, вийшло у мене сьогодні виявити смирення?» Ні, смирення — це стан серця, це позиція. Якщо у нашому житті ми непостійні у цій сфері, то стороння людина його в нас не зможе побачити, не зможе оцінити. Смирення приходить тоді, коли увага людини зосереджується на інших людях, на братах і сестрах, на тому, щоб служити їм, не вираховуючи, кому саме і коли.



1. *Що більше ми його шукаємо, то важче нам його знайти.*

Неможливо активно намагатися виявляти смирення. Неможливо сказати: «Ось я візьму і покажу йому, який я смиренний», або «Сьогодні я докладу зусиль, щоб бути більш упокореним». Так це не працює. Уявімо, що ви таки щось зробили, щоб довести іншій людині своє впокорення, а потім увечері молитесь: «Боже, чи правильно я все зробив, чи був я сьогодні смиренным?» Вже сама ця думка свідчить про те, що смирення не було взагалі, — ви просто намагалися щось зробити для власної репутації. Ви виконали роботу ніби за певну плату. Цією платою мали бути слова, сказані Богом або кимось іншим: «Так, сьогодні ти точно був смиренным».

Кілька років тому я просив у Бога, щоб Він дав мені більше впокорення, щоб зробив мене смиреннішим. Почали відбуватися дуже неприємні події, а через пів року я сказав: «Боже, думаю, я вже набув достатньо смирення». Я молився, щоб отримати його у дар, а не намагався здобути його самостійно. Богові не важко так упорядкувати наші обставини, щоб ми навчилися смирення. Він може просто сказати: «Добре, Мирославе, я дам тобі погану репутацію». Може сказати: «Я дозволю, щоб ти кілька разів дуже сильно оступився або дам тобі кілька ворогів». Часто вороги з'являються у нашому житті від Бога. Соломон зійшов з правильного шляху, і що далі сказано в Біблії? Сказано, що різних людей «поставив Господь Соломонові за противника». Це цікаво. Він ступив не туди, куди мав ступити, і Бог захотів забрати в нього спокій, щоб нагадати йому: «Слухай-но, тобі треба бути зовсім не там». Упокорення є рисою, яка приходить лише завдяки силі Святого Духа. Людина може мати вигляд смиренної, але без Святого Духа правдивого впокорення не буває. Упокорення — це Божий дар; здобути його власними зусиллями неможливо.

2. *Коли ми думаємо, що його маємо, — це надійний знак, що його в нас нема.*

«Любий Боже, я пам'ятаю, як першого січня молився до Тебе і просив, щоб Ти допоміг мені стати смиренним. Тепер я хочу подякувати Тобі, що Ти дав мені це впокорення». Розумієте, коли в людини є усвідомлення власного смирення, то насправді смирення немає! Смирення — це те, що ми маємо просити в Бога, а далі бути готовими до того, що Він у нашому житті робитиме те, що нам не здаватиметься приємним. Упокорення не приходить тоді, коли все добре. «У минулому році в мене були дуже маленькі заробітки, я молився про смирення. А тепер у мене висока зарплата, і я щедро жертвую. Тепер я справді навчився смирення». Ні. Створюється враження, що Бог діє не в такий спосіб!

Б. Ніщо не може так змінити наше серце, як здійснення _____

1. Виконання служіння захоплює душу.

Іноді ми замислюємося над тим, як Бог здійснює Свою працю у нашому серці, як Він діє у нашому житті. Ми молимося і сподіваємося на якийсь особливий дар, на благословення, яке має прийти до нас і зробити нас особливими. Але завдяки нашому послуху Христові та Його вказівкам, завдяки наслідуванню Його прикладу ми помічаємо, що переміна **стається** у самій глибині нашого ества. Це правда! У Посланні до Галатів 5:13 дуже однозначно сказано, щоб ми служили один одному любов'ю. Коли ми коримося, тоді Бог захоплює нас, і ми — зовсім неочікувано для себе — помічаємо, що вже не такі, як були колись.

2. Приклад зі щоденного життя.

Упокорення може прийти у результаті служіння іншим людям, в результаті допомоги їм. Скажімо, ви допомогли сліпій людині пройти три квартали чи сплатити рахунки за комунальні послуги. Вона тримає вас за руку, намагаєся дорогу своїм ціпком, і ви йдете дуже повільно. Через кожні три кроки ви зиркаєте на годинник і бачите, як швидко збігає ваш дорогий час. Урешті-решт ви довели людину кількома кварталами туди, куди їй було треба, а вона навіть і не подякувала вам за допомогу!

Але я вам гарантую, що впродовж дня до вас приходитиме думка: «Я дуже радий, що я не сліпий!» Можливо, ви будете на навчанні, чи будете самі навчати, чи будете робити що завгодно інше, а ця думка повертатиметься до вас знову і знову. Безпорадність цієї людини так глибоко зачепила вам серце, що воно починає змінюватися. З'являється глибоке відчуття вдячності за зір, а разом із вдячністю приходить і впокорення. А це Боже чудо, тому що ви починаєте розуміти таємницю смирення. Крім того, ви навчитеся служити, не отримуючи вдячності за своє служіння. Це і є правдива служба!

В. Приховане служіння є найкращим

1. Пиха замість упокорення.

Часто ми намагаємося чинити правильно, чинити добре, але чому ми до цього прагнемо? Щоб інші люди змогли побачити, які ми чудові християни? Хіба це шлях до розвитку служіння? Звісно ж, що ні! Це для всіх цілком очевидно. Один зі способів перевірити, до чого ми насправді прагнемо: до розвитку смирення чи до відчуття власної праведності — це робити добрі вчинки, які ніхто не побачить і про які ніхто не довідається, бо тоді ми робитимемо їх виключно перед Богом, не зазнаючи спокуси відчутти пиху за те, які ми чудові та жертвні.

2. Приклад із заполярної Аляски.

Один чоловік навчився цього у юності. Річард Фостер, відомий сучасний християнський автор, колись провів ціле літо серед ескімосів, мешканців міста Коцебу у штаті Аляска. Річард був уражений тим, що ескімоси-християни мають «глибоке відчуття цілісності життя, в якому немає розриву між молитвою та щоденною працею». Річард поїхав на Аляску в пошуках пригод у рамках програми з побудови першої старшої школи за полярним колом. Проте робота виявилася далеко не пригодною. Працювати доводилося важко, нерідко аж до виснаження. Якимось йому треба було копати траншею для каналізаційної труби, а в умовах вічної мерзлоти це справа далеко не легка. Поряд проходив один ескімос. Шкіра на його обличчі та руках загрубіла через численні морозні зими. Він зупинився і якийсь час спостерігав за роботою. Прошло трохи часу, а далі цей чоловік промовив прості, але дуже глибокі слова: «Ти копаєш для Божої слави». Сказане глибоко зачепило Річарда. Крім цього друга-ескімоса, жодна інша людина не знала і знати не



хотіла, добре чи погано він копав цю траншею. Невдовзі її мали засипати ґрунтом та забути про неї. Але через слова цього чоловіка, як свідчив потім Річард, він копав з усіх сил, і кожний висипаний заступ ґрунту був молитвою до Бога. Річард зробив відкриття, що все, що ми робимо, — велике чи мале, — ми робимо на Божу славу.

Яка велична краса тих людей, які вміють служити день у день — не знані людьми, але добре помічені Богом.

Г. У служінні ми маємо _____ за межі своїх сил

1. Від душі, немов Господеві.

У Проповіді на горі Ісус говорив про те, щоб виходити за межі того, чого від нас вимагає обов'язок, за межі того, чого від нас чекають, про те, щоб іти другу милю. Коли ми служимо смиренно перед Богом, тоді для людини, якій ми допомагаємо, ми робитимемо більше, ніж того вимагає закон чи обов'язок. Ми робитимемо понад необхідне.

Ми живемо в епоху, коли нормою стало виробляти якомога менше, коли працівника цікавлять лише мінімальні вимоги, коли більшість задовольняється другосортною якістю, коли скрізь, куди не глянь, недбалість та низька якість. Але в Біблії сказано: «А роблячи добре, не знуджуймося» (Галатів 6:9). В Екклезіяста 9:10 бачимо заохочення: «Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби». До тих, хто служить, звернені такі слова: «*І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям*» (Колосян 3:23). У день народження Артура Тосканіні, коли той святкував своє вісімдесятиріччя, у його сина запитали, яке з досягнень свого батька він вважає найбільшим? Син відповів: «Для нього... усе, що він робить у будь-яку мить свого життя, є для нього найбільшою справою життя — чи диригує він симфонічним оркестром, чи чистить апельсин». Так само й ви віддавайтеся служінню без жодних застережень.

2. Приклад, як можна робити більше, ніж необхідно.

Один з наших місіонерів проводив особливу неофіційну групу з курсу «Християнський шлюб». Група складалася з сім'ї обласного пресвітера та ще двох сімей. Місіонер не був зобов'язаний це робити, цього ніхто від нього не вимагав. Він сам вирішив проводити цей курс на додачу до всіх інших своїх обов'язків у служінні. Він вирішив проводити цю групу, щоб зустрічатися з цими людьми та допомагати їм зростати у любові та єдності. Ще один місіонер їздив значно, значно більше, ніж треба було для проведення груп. Він вирішив, що буде не лише працювати зі студентами, а і їздитиме по церквах, проповідуватиме та зустрічатиметься з керівниками громад. Ці два місіонери є прикладом того, як людина, маючи серце слуги, може служити іншим людям понад те, що передбачалося у їхньому служінні, і не нехтувати при цьому своєю першочерговою працею.

II. УВАЖАТИ КОЖЕН ДЕНЬ ДНЕМ УПОКОРЕННЯ

Вільям Лоу, англійський письменник 18-го століття, рекомендував кожен день уважати за день смирення. У своїй книзі «Серйозний заклик до побожного і святого життя» він писав: «Я щиро раджу кожній побожній людині починати день із вправлення у смиренні, щоб далі крокувати безпечно під захистом цього доброго провідника...» Лише подумайте — упокорення є захистом у християнському ходженні. Він також зазначав: «Я вам рекомендую смирення як одну з найліпших рис, бо воно є самим життям та душею побожності, основою та підпорою всіх чеснот і добрих учинків, найкращим охоронцем та захисником усіх святих почуттів. Воно має стати постійним предметом вашого духовного прагнення. Благаю ж вас не чекати безпеки та доброго кінця від будь-якого дня, якщо він не розпочався у смиренні та із закликом до Бога про те, щоб Він провів вас цим днем так, щоб ви вправлялися в лагідності та тихості духа». Дуже легко починати день у смиренні, коли ми повністю визнаємо, що Сам Бог нам у цьому допомагатиме!

А. Ключем є служіння іншим

Головним виявом упокорення буде ваше служіння іншим.

1. Прекрасний кут зору.

Ми бачимо з Біблії, що смирення є важливою рисою. Переконалися, що кожен із нас колись молився про смирення. Я впевнений, що у нас виникала думка: «Боже, от якби лише мені навчитися бути смиренным, усе було б значно краще. Допоможи мені, Боже!» Але мені здається,

що мало хто з нас має чітке уявлення про те, як стати впокореним. У пункті Б у попередньому розділі рекомендується почати зі служіння іншим людям. Єдиний спосіб забути про себе — це почати служити іншим. Спробуйте! Ви будете вражені тим, як швидко вам вдасться забути власну втому та власні почуття, коли ви зануритеся у служіння. Коли у людини такий кут зору, це краса! Сутність упокорення не в тому, що ви можете взяти від життя, а в тому, що ви можете дати.

2. Приклад з Індії.

Я хотів би навести приклад жінки, яка була нашою сучасницею і яка для цілого світу є взірцем смирення та служби.

У 1970 році журналіст Бі-бі-сі Малкольм Маґґерідж поїхав до Калькутти, щоб зняти документальний фільм про матір Терезу. Того ранку, коли вони зустрілися (це був ранок, який змінив його і ціле його життя), він знайшов її за роботою на вулицях гетто серед таких хворих і бідних людей, яких він ще ніколи раніше не бачив. Вона була серед смороду, бруду, сміття, хвороб та просто неймовірної бідності. Але навіть серед усієї тієї жахливої убогості та невимовного занепаду Маґґеріджа найбільше вразило тепле сяйво обличчя матері Терези та глибока, гаряча любов у її очах.

«Ви це робите щодня?» — так він почав своє інтерв'ю.

«Так, так, — відказала вона. — Це моя місія. Ось так я служу моєму Господу та виявляю любов до Нього».

«А як давно Ви цим займаєтеся? Скільки вже місяців?»

«Місяців? — перепитала мати Тереза. — Не місяців, а років. Може, років із вісімнадцять».

«Вісімнадцять років! — вигукнув Маґґерідж. — Ви на цих вулицях працюєте вже вісімнадцять років?»

«Так, — відказала вона просто, але з відчутною радістю. — Я вважаю за честь — бути тут. Це мої люди. Це ті, яких Господь дав мені для любові».

«Ви коли-небудь утомлюєтеся? Чи виникає у вас коли-небудь бажання все це залишити або передати своє служіння комусь іншому? Зрештою, молодшою ж ви не стаєте».

«О, ні! — відповіла вона. — Господь бажає, щоб я була тут, і тут мені добре. Коли я тут, я відчуваюся молодою. Господь до мене дуже добрий. Яка це величезна честь — служити Йому».

Згодом Малкольм Маґґерідж згадував: «Допоки житиму, я не забуду цю маленьку жінку. Її обличчя, її сяння, очі, її любов — це була сама чистота і сама краса. Я ніколи цього не забуду. Немов стоїш перед ангелом. Ця зустріч змінила моє життя. Відтоді я вже не така людина, як раніше. Мені не дібрати слів, щоб описати пережите». До речі, після сказаного Малкольмом Маґґеріджем мати Тереза продовжувала своє жертвне служіння аж до самого кінця свого життя ще протягом майже двадцяти семи років.

Вочевидь, ми усі не можемо бути матір'ю Терезою, але всі ми можемо жити з таким самим _____. Кожен із нас по-своєму може навчитися краси служіння.



Б. Поблажливість до слабкостей та немочей своїх співбратів

Вільям Лоу також писав: «Будьте поблажливими до всіх слабкостей та немочей своїх співбратів та підтримуйте їх у їхніх чеснотах».

Чи знайома вам така настроєність? Чи пізнаєте ви тут голос апостола Павла з Римлян 14 і 15? У Римлян 15:1 сказано: «*Ми, сильні, повинні нести слабості безсилих, а не собі догоджати*». Саме про це і йде мова. Упокорення, яке готове прийняти інших навіть тоді, коли вони не на нашому рівні.

1. Уміння спуститися до слабкості та немочі.

Про що він тут каже? Часто ми зауважуємо людей, які мають проблеми. Ми хочемо допомогти їм, щоб і вони стали такими ж хорошими, як і ми! Ви розумієте, про що йдеться. Ми собі думаємо: «У мене все під контролем, я хороша людина, а ось тут цей бідолага, який нічого не може зробити до ладу. Я йому допоможу. Я йому допоможу, щоб він так гарно проповідував, як я. Або поможу йому вивчати напам'ять вірші з Біблії, щоб він знав Писання, як я знаю. Або допоможу йому, щоб

його шлюб був таким щасливим, як у мене. У мене-то все гаразд, а йому дуже й дуже треба допомагати». Дуже часто наше ставлення є саме таким. Але Вільям Лоу каже, що треба зійти до рівня цих людей. Коли ви будете на одному рівні з ними, тоді зможете сказати: «Бідний п'яниця, треба довести його додому, бо впаде на вулиці та відморозить собі пальці», або «Бідна жінка, я буду молитися про її шлюб, про її чоловіка та про їхню ситуацію». Тоді ви це робитимете, бо у вас болітиме за них серце! Розумієте, таке ставлення, така настроєність — це зовсім не те ж саме, що у попередніх прикладах. Коли у вас це буде, ви зможете підтягувати людей догори. Вільям Лоу говорить про те, щоб зійти до рівня нужденних людей і звідти тягнути їх вище.

2. Приклад із притчі.

Усі ви бачили чудовий малюнок, де в Ісуса на руках маленьке ягнятко, яке Він цілу ніч шукав у горах і от тепер нарешті знайшов. Це ягнятко лежить на руках сильного, гарного та люблячого Ісуса. Є немало пісень, де ми співаємо про безпеку в обіймах Ісуса, про захист на Його грудях. Це наш Ісус! Він наш взірець, а тому нашим прагненням має стати набуття скрушеного серця та бажання піднімати людей з місць їхнього занепаду.

III. ВИБІР: СЛУЖИТИ ЧИ БУТИ СЛУГОЮ

«Але ж... — почнете заперечувати ви, — мене просто будуть використовувати, хіба ні? Якщо я зроблю те, що рекомендує Вільям Лоу, якщо я зйду до них, якщо весь час служитиму, що буде далі? Якщо я зараз почищу картоплю, щоб допомогти Ользі, якщо я поприбираю ліжка, і завтра знову почищу картоплю і поприбираю ліжка, то вона, напевно, почне думати: „Я собі посплю зранку, потім посплю ще після обіду, бо ж все одно за мене все пороблять!“ Вона ж просто мене використає, правда ж?» Спробуймо дати відповідь на запитання: «Чи не почнуть люди зловживати моєю допомогою?». Для цього нам потрібно розглянути різницю між рішенням здійснювати служіння та рішенням бути слугою.

A. Рішення здійснювати служіння

1. Коли ми вирішуємо здійснювати служіння, це свідчить, що право на контроль залишається за нами.

Я приймаю рішення послужити Семену. Це мій вибір. Я сам вибираю, коли і як саме я йому допомагатиму. «Семене, дозвольте Вам допомогти. Відійдіть-но, я знаю, як це робиться. У мене в цих питаннях величезний досвід. Ось дивіться, як треба. Та ні, зовсім не так! Допомогти ще й у іншій справі? Ні, не буду. Це нижче мого рівня!» Розумієте, поки що я за все відповідаю, поки що я сам вирішую, скільки часу та зусиль я віддам Семенові. Може бути навіть таке, що я наполягатиму, щоб усе робилося по-моєму. Хіба це схоже на смирення?

2. Коли ми вирішуємо здійснювати служіння, ми самі визначаємо, кому та коли служити.

Наприклад, ви кажете: «Галино, дозвольте піднести Вам сумку. Маріє, а Ви й самі можете, Вам вистачить сил». Ви могли б нести обидві сумки, але вам не хочеться. Коли ви вирішуєте здійснювати служіння, тоді ви залишаєте за собою рішення, кому і коли служити. Ви вирішили послужити Галині, а не Марії. Головне, що я вирішую, що буде зручно мені. Хіба це схоже на смирення?



3. Коли ми залишаємо за собою право контролювати, тоді нас може непокоїти, що нас можуть розтоптати.

Ми ж то хочемо бачити себе хорошими людьми, які бажають служити, правильно? Цього разу добрим слугою став Сергій. Він вирішив послужити та привезти кількох людей до нашого дому на своїй машині, а на додачу ми його ще й попросили: «Сергію, могли б Ви заїхати ще й за перекладачем?» Згодом знову його просимо: «А можете ще зробити це і це?» Він відповідає: «Що, ще й це?! Ніхто ж мені за пальне не платить!» Розумієте, він залишає за собою право контролювати. Він вирішив здійснити служіння, але кордони встановлює він сам. Він запропонував: «Я підвезу вас до хати, де живе Самуїл». А коли його просять ще про щось, йому це не подобається. Йому здається, що це вже зловживання його добротою.

Сергій може сказати собі ще й так: «Якщо я запропоную підвезти когось до Самуїлової хати, то мене попросять ще й по перекладача заїхати. А потім, напевно, ще треба буде когось завезти додому, а великої охоти у мене нема. Не буду я нікому нічого пропонувати — хай ідуть пішки».

Коли ми залишаємо за собою право контролювати, тоді нас може непокоїти, що інші нас розтопчуть, але хіба це смирення?

Б. Рішення бути слугою

Коли ми приймаємо рішення бути слугою, ми стаємо відкритими та _____. Це пряма протилежність до того, про що йшлося в частині А. Удома відведіть трохи часу на те, щоб порівняти частини А та Б.

1. Коли ми приймаємо рішення бути слугою, ми відмовляємося від права на контроль.

Це значить, що ми не будемо казати: «Думаю, треба це зробити ось так». Натомість ми запитаємо: «Як Ви хочете, щоб я вам допоміг?» Це значить, що від нас можна буде почути: «Що вам потрібно? Скажіть, що вам треба. Я готовий допомогти, у мене є час. Звертайтеся, коли вам щось потрібно!» Бути слугою означає відмовитися від права на свій час, відмовитися від права обирати, яким чином служити. Це і є смирення.

2. Якщо ми добровільно погодимося на те, що нашою добротою можуть зловживати, то нами неможливо буде маніпулювати.

Іноді буває, що ми допомагаємо комусь у якійсь особливій справі. Скажімо, у вас вихідний, ви захотіли допомогти у будівництві церкви. Приїжджаєте ви на будівельний майданчик, підходите до керівника і кажете: «Я сьогодні маю вільний день, приїхав допомогти. Я згоден на будь-яку роботу». Він каже: «Добре, є у мене робота для Вас. Вчора був дуже рясний дощ, у туалеті набралася повна яма. Можете вичерпати? У мене нема зараз вільних людей, всім іншим вже я дав роботу». Вас це анітрохи не засмучує, бо ще до приїзду ви вирішили, що будете робити будь-яку роботу, яка від вас буде потрібна. Ніхто вже не може просто використати вас, тому що ви самі настроїли себе на те, що будете робити все, про що попросять. Ніхто вами не зможе зараз маніпулювати. Єдине, що вам можуть зробити інші, — це запропонувати щось краще, ніж ви собі думали.

Ісус прийняв саме таке рішення. Він міг виявити Свою велич та силу будь-якої миті під час Свого земного життя, а особливо у годину Своєї смерті, але *«Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної»* (Филип'ян 2:8). Він не був зобов'язаний терпіти образи, але Він Сам вибрав шлях упокорення та прийняв усе.

3. Коли ми вирішуємо бути слугою, ми відмовляємося від права вирішувати, кому і коли служити.

Ми робимося відкритими та вразливими. Ви служите людям, а це означає, що іноді люди намагатимуться використати вас для власної вигоди. Ви вразливі, а ваша відкритість означає, що служити іноді доведеться тоді, коли вам не дуже виходить, і робити те, що ви самі не вважатимете першорядним. Вас не будуть питати: «Костю, можете мені допомогти з цією справою? Ви вважаєте це пріоритетним ділом?» Ніхто не питатиме вас про пріоритети. Вас проситимуть допомогти у тих справах, які здаватимуться пріоритетними не вам, а іншим людям.

Подивімося для прикладу на те, який погляд у раба. У нашому суспільстві немає рабства, проте у світі ще й досі є чимало рабів. Раб виконує те, що від нього хоче господар. Серед рабів могли бути лікарі та вчителі. А коли нема хворих, що він має робити? Господар міг сказати: «Ми тут маємо переробити водопровідну систему, я хочу, щоб ти викопав канаву». Що раб має на це казати? Хіба він зможе сказати: «Щось у мене болить живіт, а на руці вже й без цього мозолі. Думаю, я краще завтра це зроблю». Мені здається, раб так не міг відповісти, у нього не було на це права. І лікар або вчитель мусить братися за низьку справу.

Чи подивімося на інший приклад, який тисячі разів траплявся у житті рабів. У раба добрий господар, а раб навчає його дітей. Йому добре ведеться в цьому домі, у нього є дружина і діти. А господар розорився, і раба продають. Сім'ю розділяють, його дружина і діти потрапляють до інших господарів. «Я купив собі раба, він учитель, але в мене вже є вчитель. Хай цей дивиться за свиньми». І ось досвідчений вихователь у свої 55 років мусить глядіти свиней. Він уразливий та відкритий, бо він раб, у якого немає права приймати рішення.

Ми не раби, але якщо ми хочемо навчитися правдивої служби, то мусимо засвоїти те впокорення, якого вимагає рабство. Ісус сказав: *«Хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба»* (Матвія 20:26–27). Раби можуть виконувати роботу з хибним ставленням, вони можуть навіть ненавидіти своїх господарів. Але ми маємо бути правдивими слугами, про яких говорив Ісус, і маємо бути упокореними в усьому. Якщо ви взяли на себе зобов'язання комусь допомогти, то дайте цій людині самій вирішувати, як

використовувати вашу допомогу. На той період часу, поки триватиме ваша служба чи поки буде потрібна ваша допомога, ви маєте стати немовби рабами.

IV. ДОБРОВІЛЬНА СЛУЖБА — ЦЕ ВЕЛИЧНО!

А. Готовність до добровільної служби

1. *Будьте відкритими.*

Прийміть рішення бути слугою. _____ свої послуги. Покажіть, що ви готові та відкриті. Це прекрасно! Саме тому я й кажу про те, щоб працівники Нове життя робили більше, ніж від них вимагається. Я хотів би, щоб ця риса стала тим, за чим усі впізнавали б членів команди, а також їхніх дружин. Вони мають стати людьми, які завжди роблять трохи більше, ніж від них чекають. А це значить, що служіння є добровільним. Якщо ви почнете так робити, то побачите, як ваша допомога здивує і вразить інших, як принесе їм щось таке, на що вони навіть не сподівалися. Можливо, вам знадобиться перечитати попередній розділ разів із десять, перш ніж ви зрозумієте різницю між рішенням здійснювати служіння та бути слугою. Люди використовуватимуть вас для власної вигоди. Так, однозначно! Вони будуть намагатися використовувати вас! Це факт, це у вашому житті неодмінно буде. Але послухайте...

2. *Приклад з одного свята.*

Колись я бачив фільм, у якому одного чоловіка вшановували за все те добро, яке він зробив протягом свого життя. На його честь влаштували величезний бенкет, і різні оратори розхвалювали його: «Він зробив це, і він зробив те». А на завершення хотіли попросити його самого сказати заключне слово, але не змогли його знайти, його ніде не було. Його місце виявилось порожнім. Почали його шукати — а він на кухні витирає посуд. Він навіть і не чув того, що про нього казали. Він робив усе те ж саме, що й завжди — допомагав людям. Він це любив, він був щасливий. А інші подумали: «Оце так!»

Б. Крайні реакції на смиренну службу

1. *Із боку тих, кому служать.*

Є дві крайності, які смиренна служба може викликати в інших. Перша крайність — це те, що люди вас просто розтопчуть і ніхто на знайде вас у грязюці. Друга крайність — це те, що через ваше служіння інша людина так сильно надиматиметься, що почне думати: «Та це просто прислуга. Це ж ніхто. Це ж тут важливий церковний керівник загальнодержавного рівня. Подивіться на мене!» Чи може смиренна служба привести до таких крайнощів? Так, і гріх може бути з обох боків. Гріх повного зловживання вашим служінням з боку людини, якій ви служите, або гріх, який полягає в тому, що через ваше служіння в іншій людині зростатиме пиха та самоправедність.

2. *З боку слуги.*

Є люди, які готові служити, тому що вони вважають, що нічого не варті, вони вже ніхто у власних очах. У них таке розуміння, що вони або нічого не можуть вирішувати у тій сфері, де служать, або якимось чином можуть заслужити на схвалення своїм холопським духом.

Можливість вирішувати у нас є завжди, навіть якщо йдеться лише про вибір власного ставлення. Знову ж таки, Вільям Лоу писав: «Упокорення не в тім, щоб бути гіршої думки про себе, ніж ми насправді заслуговуємо, і не в приниженні себе нижче того рівня, на якому ми насправді є. Основою всіх чеснот є правда, а тому і смирення має ґрунтуватися на правдивому та справедливому розумінні власної слабкості, бідності та гріховності. Хто правдиво відчуває свій справжній стан та живе з цим відчуттям, той живе у смиренні». Наше впокорення — це впокорення перед люблячим Богом, який нас створив і є нашим Господом! Бог створив нас, щоб ми служили! Служба — це не низьке холопське місце. Служба — це почесне місце, яке для нас відвів Господь!

В. Чи приводить служба до якоїсь з цих крайностей?

1. *Крайності не можуть бути результатом смиренної служби.*

Такі крайності не можуть бути результатом смиренної служби, але вони з'являються через гріх, який зв'язує людське серце. Ісус сказав: «Хто хліб споживає зо Мною, підняв той на Мене п'яту

свою!» Смиренна служба не приводить до крайнощів. Але небезпека є, а тому ми маємо пильнувати. Буває гріх. Буває зловживання. Ми люди, ми маємо свої обмеження.

Ісус знав про Юду все, але це Його не зупиняло. Як і в усіх інших сферах нашого життя, і у сфері служби має бути рівновага. Тут потрібне духовне розрізнення. Ми богобоязні люди, а тому нам треба навчитися розрізняти, як і кому Бог хоче, щоб ми служили, і чи буде людина, якій ми служимо, зловживати вчиненим добром.

2. Моліться про наслідки.

Моліться, щоб Ісус зробив вашу службу _____, і будьте готові до незручностей. Коли ж станеться щось неприємне, здійміть очі вгору з тихою впевненістю: «Боже, Ти допомагаєш мені набути більше смирення? Мені буде важко. Допоможи мені засвоїти цю науку». Через рік чи, може, кілька років станеться дивовижне. Помоліться і залиште все Богові, а потім, коли ви зрозумієте, чому прийшли неприємності, хваліть Його. «Ти відповідаєш на мою молитву! Ти робиш мене смиренною людиною! Боже, Ти кажеш мені, що хочеш бачити мене успішним християнином? Це тому зараз у моєму житті стільки неприємностей? Це Ти мене так благословляєш? Це чудово! З Твоєї милості за кілька років я зможу бути успішним християнським лідером. Дякую Тобі! Алілуя!»

Г. Хто може заподіяти шкоду людині, яка добровільно погодилася, що інші можуть використовувати її для власної вигоди?

1. Вищий вибір.

Хто ж може заподіяти вам шкоду, якщо ви добровільно погодилися, що інші можуть використовувати вас для власної вигоди, що можуть вас топтати? Ніхто. Чому? Тому що вони ще навіть не встигнуть подумати, як би то використати вас на власну користь, а ви вже вибрали шлях правдивої служби. Ви вже вирішили бути найнижчим. Ви вже готові до найнижчої роботи, і що б хто не робив і не казав, гірше вже не буде. Зробившись відкритим та вразливим у христоподібному впокоренні, ви звільнилися від кайданів можливої шкоди. Самі ваші внутрішні прагнення припиняють існувати. Це немов фінансова свобода — ланцюги, які вас зв'язували, нині впали. Пиха чи смирення, служіння чи служба — це все вже для вас не актуальне. Алілуя! Ви вільні! Добровільна служба — це чудово!

2. Приклад із Сибіру.

Тут я хотів би подати як приклад дещо іншу ситуацію. У Радянській армії командування наказало солдату, який був християнином, перестати вірити. Він не міг цього зробити. Генерал покарав солдата, змусивши його взимку вийти у літній формі на мороз і простояти так усю ніч, коли на дворі було мінус 40. О другій годині ночі до нього підійшли офіцери, загорнуті у свої великі кожухи та у шапках, натягнутих на самісінькі вуха. Вони сміялися з нього і казали: «Може, хочеться в казарму? Може, вже досить впиратися?» Потім вони вийшли до нього, притупцюючи, о четвертій годині ночі, і були вражені! Він почувався цілком зручно, йому було тепло, немов нічого й не відбувалося. Його виводили на мороз щонаочі впродовж цілого тижня. А його грів Бог. Звісно, про нього довідалися всі солдати у гарнізоні. Це стало великим свідченням про Господа, і командування врешті-решт мусило припинити катування. Перед ними був солдат, який у певному розумінні понизив себе. Він немов казав: «Ви можете робити зі мною, що вам заманеться — мені однаково. Навіть якщо я змушений буду стояти на морозі у літній формі і замерзнути на смерть». Але він не замерз, бо про нього подбав Бог. Це історія про людину, яка служила Самому Христові. Наша служба, навіть коли ми служимо іншій людині, є також службою Христові, і тому Він дасть нам усе необхідне.

ПІДСУМОК

Ми обмежені істоти, і нам слід постійно підтримувати рівновагу. Я маю надію, що ця серія лекцій допоможе вам глибше замислитися про те, що значить бути слугою. Цей матеріал знадобиться вам ще не раз у вашій роботі зі служіння Нове життя. У вашому служінні можуть виникнути певні проблеми, які потягнуть за собою збільшення термінів підготовки. Вам може чинитися більший опір, ніж в інших місцях, де проводиться це служіння, а це значить, що вам потрібно буде ще більше бути особистим прикладом та виявляти ще більше терпіння. Можливо, вам доведеться робити три кроки вперед і два назад. Іноді може бути дуже важко, але пам'ятайте, що Ісус помер, щоб звільнити людей.

Характер ваших співвітчизників має змінитися і стати правдиво християнським. Це один з ваших найголовніших обов'язків під час проведення груп. Ви будете працювати з керівниками церковних служінь. Ваше завдання — працювати над характером, над тією складовою частиною курсу, яка називається словом «БУТИ». А робота над характером майже завжди здійснюється завдяки особистому наставництву. Її потрібно показувати власним прикладом. Задля цього з людиною потрібно робити спільні кроки, спостерігати за її роботою, надихати її.

Відведіть зараз 15 хвилин для розмірковування над питанням: «Чи слуга ви?» Розділіться на пари та в кожній парі поставте це питання одне одному. Будьте відкриті та щирі і подивіться, чи вдасться вам побачити людину, з якою ви будете разом розмірковувати, дещо глибше. Можливо, ви зможете знайти собі друга на все життя. Для початку можна розповісти про якийсь випадок, коли вам не вдалося бути слугою. Покладіться на Бога, Він здійснить щось дуже гарне! Обов'язково, бо це Його справа. Він бажає зробити нашу країну чудовою. А почати, можливо, Він бажає з вас.

Закінчімо нашу зустріч такою молитвою:

«Господи, зміни мене! Так, Господи, почни з мене. Амінь!»

Ви можете наспівувати такі слова:

«Міняє мене, міняє мене Ісус,
Земного Він робить громадянином небес,
Його образ святий я у собі несусь,
Щоб Божу любов побачити зміг світ увесь!»
Нехай ці слова стануть вашим девізом.

Благословень вам, любі друзі!

Ми раді запропонувати вам відео-, аудіо- та друковані матеріали, які були створені служінням **Нове життя церквам**. Вам надається право після завершення практичного завдання використовувати цю лекцію в роботі з іншими людьми.

Практичне завдання

Виконано

- Упродовж найближчого місяця щотижня зосереджуйте увагу на одному із запропонованих пунктів. Усі вони обов'язково мають опрацьовані. Укінці кожного тижня записуйте свої почуття, думки, відкриття та молитовні прохання, пов'язані з тим пунктом, над яким ви працювали. Будьте готові поділитися під час наступної конференції.



1. Робити всю роботу від душі, немов Господеві.
2. Відмовитися від свого права на контроль і в роботі, і в інших служіннях.
3. Відмовитися від права вирішувати, кому і коли служити.
4. Бути відкритими. Прийняти рішення бути слугою. Запропонувати свої послуги. Показати свою готовність і відкритість.

Ключ з відповідями

- | | | |
|------|----|------------------|
| I. | Б. | служіння; |
| | Г. | вийти |
| II. | А. | 2. духом |
| III. | Б. | вразливими; |
| IV. | А. | 1. Запропонуйте; |
| | В. | 2. прийнятною. |